

gøre sig gældende, og fordi det er saa gamle Bestemmelser, der skulle passe ind paa ny Forhold, saa der nødvendigvis maa være uhyre Vanskeligheder. Jeg mener heller ikke, at man her maa kræve overdreven Pertentlighed eller stille alt for store Fordringer. Der er fremkommet ny Virksomheder, som man slet ikke kendte, da Forordningen om Bygningsafgiften kom frem, f. Eks. saadan en Virksomhed som Cementstøberiet; er det Murerhaandværk, eller hvad skal man føre det ind under for at afgøre, om det er bygningsafgiftspligtigt eller ikke? Det kan være meget vanskeligt der at resolve, hvad man har at rette sig efter. Og gamle Virksomheder ere gaaede over til at blive helt anderledes beskafte end i gamle Dage, f. Eks. Træskomageriet; det var i gamle Dage nærmest Husfid, og af den Grund var det sagtens, at det skulde være frit for Bygningsafgift; men nu er det ikke Husfid, nu er det gaaet over til at blive et ligefrem Haandværk, hvor vedkommende kan holde flere Svende, holde Butik og stort Udsalg. Det skal være interessant at se, om en Træskomand, der holder f. Eks. 6 Svende, Butik og Udsalg, nu ogsaa slipper efter Cirkulæret af 22de Juni d. A. Jeg synes, at det var højst ønskeligt at komme til bedre Forhold paa dette Omraade, og det er derfor, jeg beder den højtærede Finansminister om at klare en lille Smule op deri og søge om muligt at føre denne Sag ind i en bedre Gænge.

Oscar Hansen: Ogsaa jeg ser mig nødsaget til at fremkomme med nogle specielle Spørgsmaal af snævrere eller videre Interesse. Under 2den Behandling af Jærnbantakstloven i Marts Maaned 1896 rettede jeg til den daværende Minister for offentlige Arbejder det Spørgsmaal, om Loven kunde fortolkes saaledes, at man ikke længere var berettiget til at medføre Cykler som Rejsegods. Jeg fik da det Svar, at Bestemmelsen om, at Cykler gik frit som Rejsegods, var en administrativ truffen Bestemmelse, og at Ministeren ikke saa nogen Grund til at ændre den. Ministeren fremhævede dette saa meget desto mere, som Cyklister sjælden medføre anden Bagage og altsaa ikke virke generende i nogen Retning, og han tilføjede endnu en Gang, at der aldeles ingen Grund var til at forandre den trufne Bestemmelse. Altsaa slog jeg mig til Ro i den Tanke, at Cykler vedblivende kunde medføres gratis som Rejsegods, hvilket de jo ogsaa kunne i de fleste civiliserede Lande. I

Frankrig, Tyskland, Norge og Sverige kan man hvor som helt paa Jærnbanerne medføre Cykle, som man medfører en Haandkuffert, man kan faa den indskreven og faa Garantibevis derfor. Kun naar man kommer til Danmarks Grænse eller til Østerrig og nogle fjernt liggende Lande, bliver Forholdet et andet. Man kan køre paa Jærnbane fra Trondhjem til Helsingborg med sin Cykle uden at betale en Øre, men saa snart man kommer til Dampfærgen i Helsingborg, maa man erlægge 50 Øre for at faa den til Kjøbenhavn, og skal man længere bort, er det endnu dyrere. Hvis jeg den Gang havde tænkt mig, at den daværende Minister for offentlige Arbejder skulde dø saa hurtig, vilde jeg naturligvis have stillet et Ændringsforslag om, at der ligefrem skulde indsættes den Bestemmelse i Loven, at Cykler vedblivende skulde betragtes som Rejsegods. Jeg har allerede tidligere omtalt, at man fik mig fra det under det Foregivende, at den Slags alt for detaillerede Bestemmelser ikke gerne optages i en Lov — jeg maa tilføje, at jeg den Gang lige var valgt til Folketingsmand. Denne Bemærkning om, at Bestemmelsen var for detaljeret til at optages i Loven, er højst besynderlig. Det viser sig nemlig, at en Bestemmelse, som den af mig ønskede, ikke alene findes i den franske, tyske, norske og svenske Lovgivning, men der findes endogsaa i selve den norske Rejseliste en Anmærkning som denne: „Velocipeder, Kjelker med eller uden Styrestang, enkelte Par Ski med Stave samt Barnevogne . . . kan medtages som Rejsegods.“ Næppe var den vedkommende Minister død, før der indtraadte en Ændring i det indtil da gældende Forhold. Den nuværende højtærede Konseilspræsident overtog hans Forretninger, og Forandringen viste sig straks i, at Skovbanebestemmelserne udstraktes til Nordbanen. Nu er Bestemmelsen udstrakt til hele Landet, oven i Købet efter stigende Skala, saaledes at der ikke alene skal erlægges et vist Indskrivningsbeløb for Cykler, men ogsaa betales efter Længden af den Rejse, man foretager. Nu vilde jeg gerne bede den ærede Indenrigsminister overveje Muligheden af, at dette Forhold kunde blive ændret noget. I Udlandet gaar Bevægelsen sikkert i den stik modsatte Retning, hvad den naturligvis ogsaa bør gøre. I Togene fra London til Dover har man nu skruet Kroge i Vognlofterne, for at Cyklerne kunne hænge mere bekvemt og ikke blive rystede. Paa de franske Baner har man indført særlige Cykle-Bagage-Vogne, og man har